

κρατάντας την αφικτά. Έφώναξε μέ τρομερή φωνή:

— Φεύγω μαζί της. Τίποτε δὲν μπορεί να μέ χωρίστη απ' αυτή...

— «Η απελπισία τού δεσπότης τό λογικό. Τά μάτια του θλασμαν. Ήδρωτας σε χοντρές στογύνες επρέχε πάνω στο φλογισμένο πρόσωπο του. Τά γόντατά του βρέμαν. Κι δοκούγα μέσα στο σήθιό του την καρδιά του νά χτυπάνε με διπλούς πακιδούς.

(ΜΠΕΡΝΑΡΝΤΕΜ ΝΤΕ ΣΑΙΝ - ΠΙΕΡΡ)

Ο καθένας ήγνωσε τά πυρετώδη αιτή, τά τρελλά, τά απελπισμένα φιλιά τού χωσμανόν.

Είναι κι' ἀλλά πιο ινέφορα, άσκυμα πιο απελπισμένα.

Είναι τά θλιβερά και συγχρατημένα φιλιά τών έφωνικών διπλινήν πού δὲν έχουν επαύσιν. Είναι η τελευταία, η ίντστη θωπεία.

Ο Ζάν Ριστέν πώλης ένα γλυκό τραγούδι στό φιλί τού άπορων σημό:

«Αγά, μέσα στην καρδιά μου κλαίει ένα τραγούδι πού θυσιάνεται σάν βλέπει τα φιλιά της εύτοχίας μου νά πέφτουν δια ένα-ένα κάτω πάντο τού βαρύ σου γέρι πού τού κοβεί.

Τά νύχτα τού άπορων μού μας, δις την φωτίσι ή φλόγα της χαράς.

Ο θρησκός είναι καὶ ἀποχωρισμός τού τσακωμού, στόν όπαδον οἱ έρωτειμένοι έπονταπάτησαν σηληρά τού πάτημα τού έρωτος τουν.

Άπορων μούσιος σπληνός, άξιλλόντηρος, πού ή θύμιστο τουν θάλαχ τόσο

διαθετά πάρα, πού θα μας φραμασώνη τό έντολου της ζωῆς.

Άντον τού άπορων μούσιον τα φιλιά φέρνουν τον πάθο της μεγάλης

ωρής, ούτε πόνος.

Νά μία σχετική περιγραφή:

«Στό έδαφος της άσθεσου της απελπισίας πού θρισκόταν, την

έπιασε και πάλι οίκτος γιά τα δάκρυα τού δημητρίου. Τού

είπε ερήι κλαίση, τόν έπαρτησε παθητικά καντά της και τού έ

γέμει τό πρόσωπο φιλιά. «Εκείνος έννοιωσε τά φλογισμένα κελ

λη της πάνω στα μάτια του, στό μέστον του, στό σώμα του.

«Υστέρα έκεινή έσπακθη και τόν άφησε...

»Χάρη! τού είπε άλλη μάτ φόρα.

»Μ' αργή τη φορά τόν άπορων πέτρεψε γιά πάντα.

»Πό πάς; την έρωτας.

»Φεύγω μακριά σου!»

Άκουστε τώρα τόν απελπισμένο θρήνο ένος πού νοι

ώβει στα χειλή του τήν παγοσφραγίδι τού φιλιού μας

πεθαμένιος:

«Άνδροποι, ούτε πού μπορεῖτε νά νοιώσετε τόν πόνο, νά

άντεστε, νά χύνετε δάκρυα, νά προσεύχετε πάνω ο' Ένα

μήνυα, ούλογιστητή κομψά φορε τί έπειτα έκεινος πού θλέ

πει την διηγή άγαπημένη του νά πέφτη στον τάφο και της ά

πάντει το χέρι πού έκεινη δὲν μπορεί νά το οφέι. «Εκείνος

πού πάνω πάντα έκεινη δὲν μπορεί πάντα τού μέταπο του, στό

πού ή γρύπονται νόχες έπινον την άγνωστα τους και μέ

φλογισμένο λόγια περιμένει πάντα πρόσωπο πάντα γιά

σημαδί ζωῆς ένα μορφωσμό πάνου. «Εκείνος πού κρεμιέται πάντα

τα λεπτώματα κειλού σαν πάντα πού πάσιες.

Κι' θα μάρτισε πάντα πού πάσιες. Κι' θανά σθέ

σει την πάντα πο